

Foggoni fölswatumaks laita ja pöllust ja
heimamaast lauloheäst foggoni waigistada
ja õrrafeelsa. Laitjattele ja arradele üh-
heks parremaks öppetusseks, agga maraby-
wa auuks, panneme siis monned lühhemad
loud trükki, mis iggapiddi laitmatta ja seest
biete kido wåårt on, et nemmad halleda
ja armisa laulsoannaga süddant pannewad
likuma, ehk üht teist hea öppetusse ja mae-
nitsusse itwilest külwawad.

I. Einina arm on pohjato.

Millal mässan eide waewa,
Eide waewa, ella pima,
Hea emma immetis - waewa,
Käe peäla kandemisse,
Su jures suiskumisse!
Mitto ööd olliunneta,
Mitto suitso surukseta,
Mitto páwa louneeta,
Mitto hommikut ossata!
Ei löppend tulli toasta,

Gäddde ei sängi sambaasta
Hobbo halli rafkeesta,
Naene ei nori rideesta!
Otsis lapse lausujaida,
More nutto - wöttiaida;
Lubbas lamba lausujale
Kitse kelefatsujale,
Tuhkro runa tusiale! —
Minna fiusta filjatasin,
Soota suda maigutasin! —
Moistatassin suul tånnada,
Kelel anda aitümmada,
Kele paesula palluda:
Jummasale eide hinge!
Süddaa Jesusse sulleje!
Käed Maarja käddeje!
Pöliwed loja pörmandale!
Eide kopsul ina kossusin,
Eide mäksal ma maggasin,
Purgesin eide pusluda! —
Laulikule peab andeks andma, et lausu-
jad ja tussiad nimmetab. Sellega ei tah-
ha temma mitte lausumist heaks kita, muud-